

Mission

Pater Prof. James Mariakumar

- ☒ **“Moja duša velebí Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi.”** (Lk: 1,46 – 47)

Keď sa pozriem späť do svojho minulého života uvedomujem si, že to bolo dielo Pána. Narodil som sa uprostred chudoby. Po ukončení 5. triedy základnej školy môj otec nebol schopný ma poslať na strednú školu, pretože v našej farnosti viac tried nebolo. Bol som inšpirovaný dvoma farármi, ktorí nezištne pracovali pre ľudí. Nakoľko som túžil študovať a stať sa kňazom, môj otec súhlasil, aby som išiel do 6. triedy v Nilesware, štáte Kerala. Po roku povedal, že si nemôže dovoliť moje štúdium ďalej financovať. Vtedy, miestny kňaz o. Jerome D'Souza, sa ujal môjho ďalšieho štúdia, vybavil pre mňa ubytovanie v detskom domove v Feroke kde bol riaditeľom otec Edwin Fernandez SJ a správcom brat Mathew. Keďže si ma obľúbili požiadali ma, aby som pracoval ako kostolník v kostole a prenocoval na fare. Tu som zakúsil osobné ponižovanie zo strany riaditeľa. Svojich predstavených som sa snažil poslúchať pričom som si upevňoval svoju vieru. Chcel som sa stať kňazom, ale moje koktanie a nemožnosť študovať po 10. triedu bránili môj sen uskutočniť. Po absolvovaní ôsmej triedy, mi bolo povedané, aby som sa pre kňazské povolanie modlil k Pánovi, a matke Božej. Modlil som sa, ako nikdy predtým ani potom. Keď som sa v máji roku 1954 stretol s otcom Petrom Verhalen SVD, v Mangalore, povedal mi, že som šikovný, ale kokcem. Bolo by dobré keby sa mi do vysviacky podarilo vyliečiť z koktania, v opačnom prípade mohlo by sa stať, že budem poslaný späť. V noviciáte som bol len posledný deň pred skladaním sľubov k nim pripustený, hoci všetci ostatní boli potvrdení o mesiac skôr, a to tiež len vďaka osobitnému zásahu zhora.

Moja ordinácia sa uskutočnila 24. októbra 1970. Bola to dôležitá udalosť, kedy Ježiš Kristus mohol začať cezomňa pôsobiť a ja som mohol kráčať v Ježišových stopách. Mottom môjho kňazstva sa stalo **“Budete mojimi svedkami v Jeruzaleme, v Judei a až po samý kraj zeme”**. (Sk 1,8)” Toto sa splnilo, keď som dostal príležitosť, hlásať slovo Božie a to nielen v Indii, ale aj v Európe od roku 2000. Doktorát som mohol obhájiť na univerzite v Pune v roku 1973. Moje dva sny, stať sa kňazom, a vyštudovať, boli požehnané Pánom. Mal som pocit, že som bol Pánom prednostne vyvolený, a to napriek svojej hriešnosti a nehodnosti.

Prostredníctvom štúdia nadobudol som lepšie znalosti Svätého Písma a Upanishadského Hinduizmu. Pomohlo mi to pri mojej službe v medzireligióznom dialógu a neskôr pri mojej kazateľskej činnosti v Európe. Pán vložil svoje túžby do môjho srdca, a potom ich i splnil, čo som nepochybne nemohol dosiahnuť len vlastnými silami alebo schopnosťami. Keď sa pozriem späť uvedomujem si, že Boh ma pripravoval na činnosť pre neho, a preto môžem Pánovi za to, čo pre mňa urobil a robí len radostne ďakovať (Phil.1,6).

Ako kňaz som bol poslaný spolu s otcom Thomasom Thalachira do Jhabua. V raňajších hodinách som chodieval spolu s katechétmi do dedín. Zo stretnutí s jednoduchým, milým domorodým ľudom som pociťoval skutočnú radosť. Brával som do náručia chudobné deti a bozkával som ich. Bol to veľmi dobrý spôsob, ako si získať ich rodičov. Od detstva som mal vnútorný pocit, že všetci ľudia sú si rovní, a že sú našimi bratmi a sestrami. Preto som k chudobným ľuďom prejavoval lásku. Mal som ich skutočne rád a oni mali radi mňa.

Vtedy som si povedal, že so všetkým, čo nadriadení alebo iné osoby budú odomňa chcieť, alebo mi navrhnú, budem napriek koptaniu súhlasiť. To, čo odomňa požadovali, som vykonal.

Jeden katechét raz povedal : **“Napriek tomu, že otec koktá, otec hlása Božie slovo plný horlivosti, zatiaľčo my máme schopnosť hovorenia, ale chýba nám jeho horlivosť.”** Moja

ochota robiť to, čo nadriadený požadovali, mi pomohlo pri mojej službe i v mojom ďalšom živote.

V rokoch 1975 až 1991 som pôsobil v stredisku Masih Vidya Bhavan pre Interreligiózný Dialóg v Indore. Bol som naplnený veľkou túžbou priblížiť Kristove posolstvo našim nekresťanským bratom. Organizoval som tu s pomocou mnohých mladých ľudí veľa výstav. Prišlo sem mnoho nekresťanov, aby sa zoznámili s kresťanskou vierou. Prvá výstava niesla názov **“Boh hľadá človeka.”** Približne 25000 ľudí prišlo návštíviť výstavu a oboznámiť sa s kresťanstvom. Zriadil som tiež poštový kurz o kresťanstve a mnoho ľudí sa zaregistrovalo na biblickú korešpondenciu. Na podporu tejto akcie som ponavštevoval veľa nekresťanských domácností. Prial som si, aby prišli ľudia iného vierovyznania a mohli sme spoločne stolovať. Keď sa rozepamätám na tieto časy, uvedomujem si, že tieto moje aktivity mi pomohli k tomu, aby som mohol rozprávať s hlbším presvedčením.

V októbri roku 1978 som sa zúčastnil Charizmatického kongresu v Bombaji. Pri tomto stretnutí som bol oslovený silným účinkom Božieho Slova, uzdraveniami nemocných a vyhánaním démonov. Po návrate do Indore, ma tamojší biskup George Anathil požiadal prostredníctvom svojho tajomníka, brata Antony Thottan SVD, aby som sa modlil modlitbu exorcizmu za choré katolícke dievča. Lekári neboli schopní zistiť jej chorobu a ona sa veľmi divne správala. Keď som prišiel do nemocnice, videl som a počul muža, ktorý jej hovoril : **“v mene Ježiša ti prikazujem, zlý duch, aby si ju opustil.”** Ona odvrkla: **“Kto si, že mi prikazuješ, veď si len človek z mäsa”.** Vzápätí nato, som jej prikázal v mene Ježiša aby mlčala. Poslúchla ma. Vtedy som si uvedomil, že Ježiš je všemohúci, démoni ho počúvajú, a sila vzkrieseného Krista prúdi do našich životov, a že On naďalej pôsobí v našich životoch a skrze nás i v životoch iných ľudí. V Nemecku, som raz prikázal jednej posadnutej dáme v reči Malayalam : **“V mene Ježiša opust túto dámu”.** Ona mi odpovedala, tiež v reči Malayalam:

“Neopustím ju.” Takéto stretnutia mi pomohli rásť vo viere v učenie katolíckej Cirkvy, ktorá učí o Ježišovi, že Ježiš je pravý Boh, a človek, a Spasiteľ sveta. On prišiel, aby oslobodil človeka od hriechu, choroby a moci zlého. On chce, aby sme žili podľa jeho slova a boli mu nápodobní. On trvale pôsobí skrze veriacich, ale predovšetkých prostredníctvom kňazov, ktorí naďalej vykonávajú moc, ktorú dal Ježiš apoštolom.

Podobne, vážne chorí ľudia, ktorým lekári nemôžu pomôcť, zúčastnia sa duchovných cvičení, alebo sa modlím nad nimi a oni sa uzdravia. Vopred neviem či sa niekto uzdraví, ale po modlitbe sa dozvieme, že istá osoba sa uzdravila. Napríklad, istá 95 ročná dáma, s trasúcimi rukami, plná strachu a sužovaná veľkými bolesťami po celom tele sa počas modlitby uzdravila. Za svoje uzdravenie mohla ďakovať svojej neveste, ktorá mala silnú vieru. Takéto a podobné skúsenosti ma upevňujú vo viere, že Ježiš je živý a prítomný.

Uvedomujem si, že prvoradou povinnosťou kňaza je ohlasovať Božie slovo, sláviť svätú Eucharistiu, poskytnúť radu na základe Božieho Slova, spovedať a sláviť ďalšie sviatosti. Musíme byť presvedčení, že pri vykonávaní všetkých služieb sme len Ježišovými služobníkmi a jeho nástrojmi. Naše presvedčenie spočíva v tom, že som sa úplne odovzdal Ježišovi, on ma používa a skrze mňa robí veľké veci. Musíme milovať svojich nepriateľov, iných ľudí a preukazovať súcit so slabími, dôverovať v Božiu prozreteľnosť, nezávisle od mena, slávy, moci, postavenia, bohatstva, a od závislosti na ľuďoch – a tak musíme dať Ježišovi prvé miesto v našom živote.

Keď si spätne premietnem štyridsať rokov svojho kňazského života, uvedomujem si, že som prostredníctvom vykonanej služby duchovne vyzrel. Napríklad po každej kázni, si kladiem otázku, či i sám žijem, podľa toho čo som kázal. Slávením každej Eucharistie sa upevňujem vo viere o pravde, že Ježiš, je Syn Boží a Syn človeka, ktorý zakaždým ponúka nekrvavým spôsobom krvavú obeť na kríži za naše hriechy, tak ako pri

poslednej večeri, aby nám umožnil zúčastniť sa obete dnes ...

Prostredníctvom našej služby a jednoty s Kristom, nadobúdame presvedčenie, že každý je zjednotený s Ježišom. Následne, všetci sú údmi Kristovho tela, bratia a sestry navzájom. Mojou povinnosťou je každého si vážiť a ho priviesť k Ježišovi. Táto úcta a láska k blížnemu sú dôležitejšie, než pokrvné vzťahy (Lk.8,21). A tak, môžeme so svätým Pavlom povedať: **“Deti moje, znovu vás v bolestiach rodím, kým vo vás nebude stvárnený Kristus”**.(Gal.4, 19). **“Veď ste sa znovuzrodili nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného : Božím slovom, živým a večným** (1Pt.1,23), aby ste žili Krista – ako život. Táto myšlienka nás robí spokojnejšími ako mať vlastné deti. Rast novej generácie veriacich je našou zodpovednosťou a radosťou ...

Táto radosť sa zväčšila, odkedy som začal viesť duchovné cvičenia a osobné rozhovory v Indii ako i v Európe. Ľudia, ktorí prichádzajú na duchovné cvičenia menia svoje svetské postoje, osvojujú si kresťanské postoje, stávajú sa presvedčenými veriacimi a odovzdávajú svoju novonadobudnutú vieru ďalším ľuďom. Napríklad jedna pani, ktorá žila hriešnym životom prišla na duchovné cvičenia, počas ktorých si uvedomila, čo bolo nesprávne a rozhodla sa svoj život úplne zmeniť. Potom priviedla svojich príbuzných na duchovné cvičenia, následne i svojho milenca až nakoniec obaja začali sami usporiadať duchovné cvičenia a tak priviedli mnoho ďalších späť ku Kristovi. Pociťujem z toho radosť, že s Ježišom môžem zdieľať službu ohlasovania Božieho Slova, pričom On vkladá svojho ducha do veriaceho (Sk 4,29-31; 10,44), následkom čoho, tento je znovuzrodený a jeho život sa zmení. Preto z radosťou venujem celý svoj čas duchovným cvičeniam a osobným rozhovorom.

Uvedomujem si, že problémy nášho života sú prekážkou pre náš hlbší duchovný rast. A z toho dôvodu nemôžem dosť ďakovať Pánovi za to, že čo ja sám nezmôžem, správi on za mňa. Tiež som si vedomí toho, že Boh mnohokrásne koná veci, ktorých zmysel

mi hneď nechápeme, ale neskôr pochopíme, že Boh nás niekedy vedie i cez rôzne protivenstvá. Keď rozpoznáme Božie pôsobenie, naša láska k nemu začne rásť, začneme mu viac dôverovať a potom sme pripravení odovzdať našu budúcnosť do jeho rúk.

Povedal som Ježišovi, že som pripravený, prostredníctvom svojej kazateľskej služby prinášať Eucharistického Ježiša k ľuďom, a zároveň som ho poprosil, aby ma navždy zjednotil so vzkrieseným Pánom, a aby ma priviedol k Otcovi ...

Otec J. Mariakumar SVD

Pani Mary Pereira

✘ **“Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli. Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi ” (Mat.13,44).**

Narodila som sa a bola som vychovaná presvedčenými katolíckymi rodičmi, ktorím vďačím za pevný základ viery, dar modlitby a sviatostného spôsobu života. Už od mladého veku som sa zaujímala o účasť na duchovných cvičeniach, na ktorých som čerpala veľa podnetov, a ktoré mi pomohli v prehĺbovaní viery a v lepšom poznávaní Božieho slova.

Aby som mohla byť plne k dispozícii pre prácu Božieho kráľovstva a mohla sa “nerušene pripútať k Pánovi” (1 Kor 7,35), rozhodla som sa pre život nevydatej.

Po ukončení štúdia sociológie pracovala som na Tereziánskej strednej škole, v Mysore. Bola som zanietená pre svoje povolanie a chcela pomôcť študentom v ich duchovnom živote vo svojom voľnom čase. K duchovnej službe ma priviedol Pán.

Začala som s osobnými rozhovormi a neskôr i s prednáškami spolu s otcom Jamesom Mariakumarom SVD. Rozpoznala som volanie Pána vykonávať duchovnú službu na plný úväzok a rozhodla sa po 20 rokoch činnosti v školstve túto prácu v roku 2000 dobrovoľne ukončiť. V roku 2005 som absolvovala tri a pol mesačný pastorálny biblický kurz „Dei Verbum“ zameraný na prípravu kazateľov Božieho slova a školiteľov pre biblickú pastoračnú službu, ktorý organizovala Spoločnosť Božieho Slova SVD, v Nemí (Rím).

Slová, ktoré ma od mladi inšpirovali sú z listu Filipanom 3,7 – 8. :

„Ale čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu. A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Ježiša Krista, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista“.

I keď som v mladosti hlbší význam týchto slov nie celkom chápala, o to viac som teraz Pánovi vďačná za to, že mi s milostivou pomocou Ducha Svätého umožňuje podľa toho žiť.

Mary Pereira